

Ontspoord

Ontspoord

Rick Gemma

Pseudoniem van:

Katrien Dierick, Hans van Gemert, Dana Martens

Omslagfoto en -ontwerp: Christa Jacobs

© 2018

Alle rechten zijn voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar worden gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Uitgeverij Partizaan & Datawyse
– www.partizaan.be www.datawyse.nl

ISBN: 9789462958142

Ontspoord

Rick Gemma

Het is erg druk op het station. Verschillende treinen komen aan met een aanzienlijke vertraging. Het perron staat vol ouders met hun kroost. Misschien was het slimmer geweest om niet de laatste dag van de voorjaarsvakantie af te spreken. Hier sta ik dan met het rode boekje in mijn hand. Het kostte me heel wat moeite om in deze periode van het jaar nog een agenda te vinden in de juiste kleur. Maar het was zijn idee, dus ging ik akkoord. Hij schreef na een dag al dat hij zijn exemplaar had gekocht, ik wou geen spelbreker zijn.

Mijn lengte helpt me niet om hem in die mensenmassa terug te vinden. Stiekem wens ik elke avond voor het slapengaan dat ik enkele centimeters groter kon zijn. Niet veel, misschien vier of vijf.

Ineens springt er een rood boekje in mijn oog en ik wil het niet meer loslaten. De eigenaar ervan is nog ver en ik kan geen glimp opvangen van zijn gezicht, van zijn lijf, van zijn lichaamstaal. Langzaam maar zeker baan ik me een weg tussen de mensen, ze lijken allemaal wel gehaast om bij hem te zijn. Af en toe neem ik een paar seconden rust. Op de tippen van mijn tenen verlies ik hem geen seconde uit het oog. Hij scant vast ook de omgeving, in de hoop dat hij de rode vonken naar hem voelt overspringen.

Plotseling loopt er een brute man tegen me aan. Door de snelheid waarmee hij zich voortbeweegt, verlies ik de strijd met de zwaartekracht en val pardoes op de harde stenen.

De man is in het zwart gekleed, breedgeschouderd, forsgebouwd en sleurt hardhandig een kind met zich mee. Zijn blik blijft op mijn netvlies gebrand. Hij excuseert zich niet maar loopt gewoon verder. Alsof hij zich stootte aan een vuilnisbak. Alsof ik niet meer ben dan dat. Ik blijf even beduusd op het perron zitten. Het kind kijkt achterom. Haar angstige ogen blijven op mij gericht. Ze lijkt te willen roepen, maar ze produceert geen enkel geluid.

'Kijk voor je! Stom wicht!' buldert de man. Hij verkoopt haar een ferme tik op haar wang. Ze huilt niet. Het lijkt normaal te zijn. In mijn binnenste schreeuw ik het uit. Hoe durft hij zo met zijn kind om te gaan? Toch zeg ik niets en denk dan dat ik me beter niet met andermans zaken kan bemoeien.

Het duurt even voor ik weer terug kan keren naar de werkelijkheid.

'Gaaf het?' hoor ik een stem naast me vragen.

'Best wel.'

Een jonge man zit naast me neergehurkt en kijkt me bezorgd aan. 'Wat een bullebak! En zag je het angstige meisje dat hij bij zich had?'

Het was dus niet alleen mij opgevallen. De hulpvaardige kerel staat op en reikt me de hand om me recht te helpen. Nu pas zie ik dat hij in zijn andere hand een rood boekje heeft.

'Mathijs?'

Hij glimlacht en zijn glimlach doet me even alles vergeten. Drie jaar wachten, drie jaar vertellen zonder meer. Drie jaar geheimen delen. Maar me ook drie jaar lang een voorstelling maken van een jongen, een jongen die me inmiddels wel heel goed kent. Dit gegeven maakt zich even meester van mijn hele lijf en leden. Verlegen staar ik naar mijn voeten. Alsof de geschikte openingszin daar te vinden is. Vreemd dat we mekaar al zoveel hebben toevertrouwd en het praten nu zo moeilijk op

gang komt.

'Ja, ik weet het! Ik zie er niet uit! Waarschijnlijk had je iemand als Brad Pitt verwacht,' grapt hij.

Sufferd! Hij moet inmiddels ook wel al weten dat ik niet alleen voor het uiterlijke helemaal platga. Alhoewel ik heel eerlijk moet toegeven dat hij er best mag wezen.

'Zullen we dit station maar snel verlaten?' zeg ik tenslotte. Hij knikt. Hij neemt zijn rugzak van de grond en zwiert die vrolijk over zijn linkerschouder. Zijn zenuwen spelen hem blijkbaar geen parten of hij kan het gewoon beter verstoppen. Ondertussen razen de zenuwen door mijn ganse lijf en kan ik nauwelijks meer helder denken. Onderweg naar het station ging er zoveel door mijn hoofd dat ik hem wou vertellen. Zoveel dat ik hem wou vragen. Nu is er niets. Blanco, leeg geveegd.

'Waar is die spraakwaterval gebleven? Ik dacht dat je me de oren van het hoofd zou kletsen.'

Ik schrik op uit mijn eigen overpeinzingen. Het groeiende besef dat ik geen hele namiddag stilzwijgend naast hem kan lopen wordt steeds duidelijker.

'Het spijt me. Ik ben te nerveus... geef me even wat tijd.' De woorden lijken meer op gefluister.

Hij kijkt me aan en knikt, een glimlach op het gezicht. Fijn, ik begin me al wat meer op mijn gemak te voelen.

'Wat dacht je van een kop koffie?' Mathijs wijst naar een koffietentje, recht tegenover het station. 'Dan kunnen we even aan elkaar wennen!'

Ik realiseer me dat ik dorst heb en dat het best een goed idee is, ook om de spanning van de ontmoeting wat te verzachten. 'Goed,' zeg ik, 'als een glas thee ook mag!'

Mathijs lacht. Dat zit wel goed, dus.

Het koffietentje, met de originele naam 'Stationszicht' is

gelukkig open en binnen is er voor het raam nog net een tafeltje vrij. Dat is boffen. Het is een wat ouderwets koffietentje, vanbinnen uitgevoerd in vele, vooral donkere, bruintinten. Voor de vensters hangen halfhoge gordijnen, op de tafeltjes liggen kleedjes die duidelijk enkele decennia geleden al zijn aangeschaft. Enkele fantasieloze prenten en foto's doen hun uiterste best om de sfeer wat te verhogen, maar slagen daar niet echt in. Het maakt ons niet uit, het gaat niet om het koffietentje, het gaat hier om ons. En dus gaan we aan dat tafeltje bij het raam zitten. We zitten nauwelijks als een dame met een wit schortje aan bij ons tafeltje staat.

'Kan ik iets te drinken voor u inschenken?' vraagt ze gehaast, terwijl ze ondertussen rondkijkt of de andere gasten wellicht iets te bestellen of te vragen hebben.

Mathijs bestelt zijn koffie en ik mijn thee. De dame knikt, draait zich zonder verder nog wat te zeggen om en loopt naar de bar.

Nu zijn we alleen, samen aan het tafeltje. Mathijs aan de ene kant, ik aan de andere kant. Zoals altijd probeer ik recht te gaan zitten en mijn rug wat te verlengen, om net dat centimetertje extra lengte binnen te halen – wat nauwelijks helpt, zo'n houding houd ik nooit lang vol. We kijken elkaar even aan, nemen elkaar op en proberen zo elkaars gevoelens te peilen. Ik word er wat verlegen van en ga wat verzitten. Hierbij valt mijn blik op een tafereeltje dat zich buiten op straat afspeelt. Er komen heel wat ouders met kinderen het station uitgelopen. De kinderen veelal uitgelaten, huppelend en enthousiast gebarend en sprekend.

Maar er is één uitzondering. Een breedgeschouderde man, in het zwart gekleed, sleurt een meisje met zich mee. Het is dezelfde man die mij op het perron omverliep, met hetzelfde kind aan zijn hand. Ze zijn gehaast, maar blijven toch voor het

station staan. De man kijkt de straat in. Links, rechts. Het is alsof hij ergens op wacht. Ze beginnen op en neer te lopen voor de ingang van het station, van de ene naar de andere kant en dan weer terug.

Mathijs ziet waar ik naar kijk. 'Hé!' zegt hij, 'Is dat niet dezelfde kerel van daarnet?'

Ik knik. Beiden kijken we naar de man en het kind. Het is opvallend hoe ze daar staan, hoe ze kijken. De man heeft een woeste en ongeduldige blik in de ogen. Bij het kind is, op de angstige blik na, nauwelijks een gelaatsuitdrukking waarneembaar. Ze laat de man doen, gedwee loopt ze met hem de straat voor het station op en neer. Omdat ze hem niet goed kan bijhouden wordt ze meegetrokken, steeds maar weer. Wij zijn niet de enigen die kijken. De onrust, het ongeduld dat de man tentoonspreidt en het meegesleurde kind trekken de aandacht van omstanders. Er wordt gewezen, en mensen buigen de hoofden bij elkaar om zacht hun ongenoegen tegen elkaar uit te spreken over het ruwe gedrag van de breedgeschouderde man en hun medelijden voor het kind.

Heel lang krijgen ze daar de tijd niet voor. Van onze rechterzijde komt een rode Volkswagen met getinte ramen aanrijden die voor hen stopt. De man opent de achterdeur en duwt het kind naar binnen. Zelf stapt hij naast het kind in. De auto trekt snel op en rijdt weg, weg uit ons gezichtsveld.

Ik haal diep adem, en zie Mathijs hetzelfde doen. Alsof we de adem en de spanning ingehouden hadden en nu weer los hebben gelaten.

De dame met de witte schort komt met een dienblaadje, waarop de koffie staat en een glas heet water. Ze presenteert me een doosje, waar ik een theesmaak uit mag kiezen. Dat wordt kaneel, daar houd ik van.

Terwijl Mathijs suiker door zijn koffie roert en ik het theezakje

in het hete water doop is het even stil. Het kleurige aroma van mijn thee laat zich los in het water en ik voel hoe tegelijkertijd ook de spanning wegebt. Natuurlijk wil ik spreken over hetgeen we gezien hebben, maar eerst... Ik besluit vooraan te beginnen. Ik kijk Mathijs aan. 'Is het niet fantastisch dat we elkaar nu in het echt ontmoeten? Vertel, hoe is het met je?'

Zijn glimlach voelt niet oprecht. Verwarring maakt zich van me meester, ik dacht hem te kennen, maar wat weet ik nou helemaal van hem? Enkel geschreven woorden. Heb ik een verkeerde vraag gesteld of zie ik opeens overal beren? De onzekerheid slaat toe, ik neem een slokje van mijn thee, brand mijn lippen.

'Hoe het met mij is? Vraag je dat nu serieus? Dat meisje, het zit me dwars. Ik dacht dat het jou ook niet lekker zou zitten. Het valt me tegen van je. Je bent al net als de rest.' Hij laat met een armgebaar en een knik naar het raam blijken hoe erg hij het vindt dat geen mens opgekomen is voor dat arme kind.

Het is waar. De omstanders leken massaal verontwaardigd te zijn, maar niemand kwam in actie. Mathijs pakt zijn rode boekje en een pen uit zijn binnenzak en krabbelt er een aantekening in. Dan kijkt hij weer op. Zijn ogen staan inmiddels weer een stuk vriendelijker. Ik gloei vanbinnen en krijg een kop als een boei, daar valt dat rood van de agenda helemaal bij weg. Ik kan de opmerking niet wegslikken, mijn nieuwsgierigheid naar zijn aantekening brandt nog erger dan mijn lippen zo-even.

'Heb je het minpuntje gelijk even opgeschreven? Wat kunnen wij in hemelsnaam veranderen aan wat er buiten gebeurt? Het is sowieso niet aan ons om een vader terecht te wijzen.'

'Nee, dat is ook niet aan ons, maar je weet helemaal niet of het zijn dochttertje is die hij zo bruusk behandelt. En nee, het was geen minpuntje,' verklaart Mathijs met een zachte, warme

stem. 'Je hoeft niet zo onzeker te zijn, Julia. Ik heb enkel maar het nummerbord genoteerd voor ik het vergeet, je weet nooit waar het goed voor is.' Hij buigt zich over de tafel om mijn hand te pakken, zijn strelende vingers laten een gloeiend spoor achter.

'O, natuurlijk,' stamel ik en voel me nog kleiner worden dan ik al ben. 'Slim van je.' Naarstig ben ik zoekende naar woorden om zelf ook enigszins pienterder over te komen. Waarom is het zo lastig? Ons contact voelde zo vertrouwd, we waren er beiden van overtuigd dat we toe waren aan een ontmoeting. Is het een vergissing geweest? Nee, dat niet, het zijn de zenuwen die ik niet de baas ben. Ik haat het dat ik me zo onzeker voel, zei hij maar wat. Maar hij kijkt me alleen maar aan.

Het stilzwijgen blijft tussen ons hangen. Zijn ogen lijken mijn ziel te willen doorboren. Ik kijk even weg, door het raam, maar niet voor lang. Er komen enkele opgeschoten pubers het cafeetje in. Ze lopen met veel kabaal en geschreeuw langs onze tafel, een van hen trapt tegen de stoelpoot van het tafeltje naast ons. Een flesje cola valt om en de inhoud laat een grote bruine plas achter op de vloer. De vrouw die aan het tafeltje zit springt van haar stoel op en kaffert de jongelui uit die lachend het pand weer verlaten. De ruwe onderbreking lijkt vreemd genoeg redding te brengen. De serveerster komt aangesneld met een nieuwe cola die ze verontschuldigend voor de vrouw neerzet, alsof zij persoonlijk verantwoordelijk is voor de jongelui. Het is eigenlijk te gek voor woorden, zij heeft ze toch niet binnengelaten. Ze snelt weg om even later terug te komen met een emmer en een mop. Binnen de kortste keren is de troep weer opgeruimd. De rust is weergekeerd.

Mathijs grinnikt en zegt dat hij nog nooit zoveel actie in een korte tijd heeft gezien, ik lach ontspannen met hem mee en laat me ontglippen dat er met mij in de buurt altijd wel actie op

stapel

staat.

'Zie je wel, ik wist het wel, jij bent het meisje dat mijn leven weer kleur gaat geven. Mijn gevoel laat me nooit in de steek, ik voelde het bij het eerste contact al. Ongelofelijk dat we er drie jaar over hebben gedaan om tot een ontmoeting te komen.'
'Ja, dat is wel bijzonder. Maar wellicht was je er nog niet rijp voor om aan zoveel actie te worden onderworpen.' Ondeugend glimmen mijn ogen. Nu niet overmoedig worden, rustig aan maar.

'Ik ben er nu in ieder geval wel klaar voor. Ik onderwerp me geheel aan je grillen, laat me maar sidderen.' Fluisterend komt het veelzeggende zinnetje over zijn lippen.

Mijn hart maakt heel veel sprongetjes in korte tijd, ik bijt op mijn lip en gloei. Is het verlangen naar ware liefde of toch weer lust? Ik weet het niet, het voelt zoveel echter en puurder dan ooit tevoren. Ik voel me sinds lange tijd weer een volwaardige vrouw. Even maakt lengte niets meer uit, voor mijn gevoel toren ik nu boven iedereen uit, ik lach om mijn eigen hoogmoed en neem me voor dit keer niet te vallen of over me heen te laten lopen. Die periode heb ik achter me gelaten. Niet voor niets heb ik zo zorgvuldig deze relatie opgebouwd.

Mathijs drinkt zijn koffie op, ik geniet met kleine slokjes van het laatste restje kaneelthee, we rekenen af en stappen tegelijk op. Ons avontuur kan beginnen.

Bij het verlaten van het café blaast de gure wind me meteen in het gezicht. Ik trek mijn sjaal wat strakker en hou de kraag van mijn jas dicht. Ergens heb ik spijt dat ik mijn wollen muts thuis heb laten liggen. Alles voor de looks. Ik weet dat ik er heel erg belachelijk uitzie met die warme muts op mijn hoofd, of misschien is dat enkel in mijn verbeelding zo. Mijn eerste ontmoeting met Mathijs, ik kon er toch niet uitzien als een